

Den inre muren

Välkomna i Herrens namn. Ni är alla välsignade, mina kära vänner. Välsignad är denna stund.

Varje människa längtar efter att sträva efter fullkomlighet, efter förmågan att älska och efter den sanna godheten, efter ljuset och sanningen. Önskan lever i den gudomliga gnistan i varje varelse, men i sitt rena tillstånd tränger den inte alltid igenom alla ofullkomliga lager som omger gnistan. Vi ser det som om solen skulle skina genom ett smutsigt glas och strålarna som kommer ut på andra sidan antog suddiga nyanser.

Men, kära vänner, helt bortsett från den här önskan hos det högre jaget, kommer önskan om fullkomlighet också från det lägre jaget. Det är så hos alla människor som har insett att själviskhet och egennyttiga syften inte ger många önskvärda resultat. Om du enbart skulle tjäna ditt rena lägre jags syften, skulle du onekligen inte vara älskad och beundrad. Önskan om att vara god är därför också självisk. Förstå detta och identifiera inom er att önskan om att vara god inte nödvändigtvis och uteslutande kommer från det högre jaget. Detta är ett förvirrande problem för många människor. Du kan endast få klarhet om du blir medveten om dina känslor, begär och motiv. Då kan du skilja det rena motivet från det själviska. Den här förvirringen är ibland så stark att många människor blir osäkra på huruvida de ska följa önskan om att vara god, särskilt efter att de själviska motiven har upptäckts. Ni bör absolut fortsätta att sträva efter det rätta och goda inom er och i era handlingar, men ni bör också vara klara över i vilken grad önskan är färgad av själviskhet. Den här konflikten är ofta ännu inte medveten. Du är medveten om att du vill det goda, det sanna och det sköna, men det finns också en inre röst som rätt så tydligt frågar: "Är det verkligen ren godhet, ren osjälviskhet om jag gör så här och så här?" Du blir förvirrad och osäker på dina egna goda motiv.

Endast de mycket blinda, de människor som fortfarande är andliga spädbarn, eftersträvar själviska mål och tror att deras själviskhet tjänar deras syfte. Den som har vuxit ur den andliga spädbarnsperioden vet mycket väl att det ofta medför större nackdelar att tjäna sina egna mål än att motstå sådana själviska impulser. På denna nivå har individen vuxit ur det mest primitiva stadiet, men har ännu inte nått det stadiet där önskan om att vara självisk har vuxits ur emotionellt. Detta är stadiet som de flesta av er befinner sig i och det är just denna kamp vi ägnar oss åt.

Det första steget är alltid att få insikt om innebörden av dina olika begär, motiv och känslor. Därifrån blir vägen lättare. Lägg märke till var din önskan om att vara god kommer från din gudomliga gnista och var den inte gör det. När du väl har vunnit klarhet, har du inte bara tagit ytterligare ett steg i din självkänedom, utan insikten – även om den inte på något sätt är smickrande eller bekväm – kommer att ge dig ytterligare sinnesro. När du helt accepterar idén om att själviskheten fortfarande har en större plats inom dig än du tidigare var beredd att erkänna, och är villig att släppa taget om att vilja vara mer fullkomlig än du för närvarande är, har du börjat möta dig själv i ordets sanna bemärkelse. Att komma ner från din höga häst är sunt, och sundhet, emotionell eller på annat sätt, måste ha en mycket god effekt på dig. Sanningen är alltid hälsobringande och lugnande när man i sitt inre har bestämt sig för att inte längre kämpa emot den.

Allteftersom människan utvecklas andligt och mognar känslomässigt, fortsätter självkänedomens på allt djupare nivåer. På den mest ytliga utvecklingsnivån görs ”gott” utåt sett, men man hyser själviska och onda tankar helt medvetet och på ett sätt som man vet om. När man konfronteras med sådan situation, finns det två former av beteenden. På den här vägen försöker man i en sant förstående och ödmjuk anda att acceptera sig själv som man för tillfället är och också att acceptera sin oförmåga att ännu förändras. Man har modet att erkänna för sig själv att fullkomligheten fortfarande är avlägsen, trots de yttre goda gärningarna som man utför främst för att anpassa sig och vinna beundran. Det andra alternativet är att rationalisera, berättiga och själv rättfärdigt ”förklara” varför man hyser sådana onda eller ovänliga begär, samtidigt som ett själv rättfärdigande söks i andras tillkortakommanden. Detta skulle man kalla hyckleri. Många människor faller in i denna kategori.

Detta slags beteende är så grovt och elementärt att vi inte behöver ägna oss åt det. Fallet blir oändligt mycket svårare när samma hyckleri blir subtilare och djupare begravt. Goda begär läggs ovanpå själviska begär som trängs undan och förpassas till det omedvetna. Detta beror dels på det högre jagets uppriktiga strävan, dels på det lägre jagets själviska syften. Här börjar de mänskliga konflikterna som gör en själ sjuk och svag. Vi berörs av detta, för det finns ingen människa som detta inte gäller för på ett eller annat sätt.

Ju mer de själviska motiven hålls bortträngda, desto mer förvirring och störningar skapas i det inre. Det finns här ett grundläggande missförstånd: Du inser att den första kategorin, den mest primitiva formen av hyckleri, är motbudande, därför trycker du undan dina sanna känslor på grund av den felaktiga slutsatsen att det inte finns något alternativ. Du gör dig omedveten om förekomsten av felaktiga begär för att du tror att du annars skulle behöva vara som dessa hycklare som du inte beundrar för deras förhållningssätt. Du bortser från det tredje alternativet som är det enda sunda. Detta tillvägagångssätt leder till den fullkomlighet du strävar efter: Att möta och

erkänna de felaktiga begären utan att ge efter för dem och samtidigt utan att tränga undan deras förekomst. Början är alltid svårast och den består i att sortera ut dina känslor, finna deras innebörd och konfrontera allting som du har tittat bort från.

Ju mer du lär dig egen ärlighet, desto djupare kan sanningen tränga in i själens kärna. Men det krävs en hel del arbete innan kärnan nås. Varhelst de medvetna känslorna, uppfattningarna, tankarna, slutsatserna och begären är separerade från dem som är omedvetna, kan vi se en mur i människans själ. Ni vet alla att tankar och känslor skapar former av subtil materia som utgör en substans som är precis lika verklig som er materiella substans. Den här muren är alltså en verklighet och olyckligtvis ofta en större verklighet än er materia. Er materia är i själva verket mycket lättare att förstöra än vissa av dessa murar. Denna sida av muren är vad ni möter och känner till. Bakom muren lagrar ni allt som är obehagligt att möta. Ni lagrar inte bara era brister och svagheter, utan också alla saker som förvirrar och skrämmer er. På grund av en omedveten felaktig slutsats, fortsätter ni att vara rädda för allting som är instängt bakom muren och hindrar er själva från att möta det.

Vad utgör då den här murens andliga substans, mina vänner? Andlig substans är inte ett material som man använder för att man väljer det, som när ni bygger en form i er materiella värld. Ni väljer material efter smak och nödvändighet, men materialet har ingenting med er att göra. Andlig substans, å andra sidan, utgör produkten av ert tänkande, kännande och varande och den formas från detta.

Man kan inte använda något som man inte har. Och du har bara det som du är. Den inre murens substans utgörs delvis av din goda vilja som är ineffektiv på grund av felaktiga slutsatser och okunskap. Glöm inte att syftet med muren är att hålla negativiteten gömd och ett av motiven till den önskan är i själva verket en felaktigt tillämpad god vilja. Men den utgörs också av feighet, högmod, egenvilja och otålighet. Otåligheten ökar för att du i din okunskap tror dig om att och önskar uppnå fullkomlighet snabbare genom att enkelt sätta upp den här muren och stänga in det som skulle ta mycket mer tid och ansträngning att avlägsna. Du är för otålig och också för lat för att verkligen ta itu med det som ligger bakom muren. Alla dessa tendenser utgör byggmaterial för muren i er själ.

Allteftersom man går framåt på självkännedomens och fullkommandets väg, börjar man långsamt ta fram vissa tendenser och inställningar som finns bakom muren och föra över dem till medvetandet. Ni känner alla till processen med vilken detta görs. Detta är det arbete som jag förespråkar och lär ut. I denna process träder muren tillbaka. Ju mer som kommer fram bakom muren, desto färre tendenser förblir instängda. Detta innebär en hel del arbete och det måste ständigt fortsätta. Men mina vänner, denna mur måste en dag falla sönder om man vill vara hel

och riktigt frisk. Så länge du behåller någon del av muren inuti dig, oavsett hur mycket du har lyckats med att få den att träda tillbaka, är du inte ännu hel. Du fungerar inte som Gud menade att du skulle fungera. Målet måste därför vara att förstöra muren helt och hållet. I de flesta fall kan detta inte göras på en gång och om det försöks på ett hastigt sätt kan människor drabbas av sammanbrott och alla möjliga andra komplikationer. I många fall är det tillrådligt att få muren att träda tillbaka och att gradvis lyfta fram det som finns bakom den. Muren träder därmed inte bara tillbaka, utan om det görs på ett lämpligt sätt, försvagas själva substansen. Man kan annars lyckas ta fram vissa saker och skjuta muren en bit in i bakgrunden, men där kommer den att bestå i full kraft – kanske till och med bli starkare. Jag ska om ett ögonblick förklara hur detta skulle kunna ske och hur faran kan avväjas.

Låt mig betona igen hur viktigt det är att vara medveten om nödvändigheten av att en dag förstöra din mur. Detta kan och bör ske utan att din personlighet blir överdrivet omskakad. Den andliga återfödelsen kan ske först efter att muren har försvunnit. Din själ står då naken inför din Skapare, inför dig själv. Du måste i själva verket bli så naken, så tom att den gudomliga substansen kan fylla dig och slå rot inom dig. Så länge som din stela mur består, oavsett hur svag, oavsett hur mycket den kan ha skjutits tillbaka, är den gudomliga substansen ineffektiv i samma grad som muren är stark. Med andra ord, ju starkare muren är, desto svagare är verkan av den gudomliga substansen som väntar på att tränga in i och fylla dig.

Mina kära vänner, alla ni som arbetar på den här vägen så framgångsrikt, visualisera alltså den här muren inom er. Ni kan finna den när ni mediterar, ni förnimmar den genom att observera era reaktioner och ni kommer då att veta var muren står. Efter att ni har lokaliserat den, blir det mycket lättare för er att till slut lyckas avlägsna den helt och hållet.

Och nu ska jag tala om en fara som ni måste skydda er mot. Den består av risken att komma igång med en god början i att frigöra vissa dolda tendenser bakom muren, men att omedvetet stärka muren genom att använda medel som bara går halvvägs. När och hur sker detta? Det sker när en sann tanke, undervisning, filosofi eller insikt tjänar som ett kamouflage som man fortsätter att gömma sig bakom. Detta sker så ofta, mina vänner. Ingen sanning är befriad från detta öde. Många söker efter sanningen och sanningen kan komma till er genom många kanaler. Men oavsett hur uppriktigt sökandet är, vill nästan alla motstå att se och möta vissa saker i sitt inre. De två motstridiga begärens kan förekomma samtidigt: du söker efter sanningen och du kan använda dessa sanningar för att förstärka muren. Man kan alltså dölja sina brister, känslomässiga konflikter, rädslor och negativa tendenser bakom en sanning. I sin grova och ytliga version är det lätt att känna igen detta missbruk av sanningen. Man ser det hos alla fanatiker, hos alla som ansluter sig till dogmer på ett stelt sätt, oavsett religion. En sådan person kan begå alla möjliga

oförrätter, ha alla möjliga felaktiga reaktioner, samtidigt som han pläderar för den religiösa sanningen som han har valt.

Men glöm inte att det i princip pågår samma sak hos nästan varje människa, bara på ett mycket subtilare sätt. Och om du blir sensitiv, om du höjer din intuition, kommer du att höra och lägga märke till detta mönster mycket väl när en av dina bröder eller systrar faller in i det. Du kommer att invända mot det, samtidigt som du bortser från att du gör samma sak, du använder bara en annan sanning som en sköld. Det kan vara en religiös, andlig, metafysisk sanning, en filosofisk sanning, det kan vara ren etik och moral utan några religiösa innebörder, det kan vara psykologi eller psykoanalys. Många teorier, termer och uttryck som ni använder är sanna och är som sådana goda. Men i den stund som de används på detta sätt, missbrukas de och de förlorar därför sin giltighet. De blir döda, stela och meningslösa. Ingen sanning är befriad från detta öde om du inte är vaksam, om du inte letar efter den här tendensen inom dig. Undervisningen i sig som jag ger er kan missbrukas på samma sätt. Det görs naturligtvis aldrig avsiktligt, utan omedvetet.

När du till exempel använder vissa termer och inte längre känner deras sanna innebörd, är tiden inne för att granska dig själv för att se om du omedvetet har fallit in i den här fällan eller ej. Du kan till och med gömma dig bakom en sann insikt om dig själv, låt oss säga en bild, en felaktig slutsats eller vissa brister som du har funnit. Man kan gömma sig bakom detta, man kan använda detta som murens yttre fasad. Det är som om någonting inom dig sa: ”Jag går så här långt, inte längre. Jag är villig att erkänna det här och det här nu, men inte mer. Att erkänna vissa brister och viss inre negativitet kan lugna dem som hjälper mig att nå kärnan i mitt väsen. Ingen kan då säga att jag är ovillig. Men det som verkligen stör mig, kommer jag inte att blotta frivilligt. Jag har hittat ett bra sätt att kunna fortsätta dölja.”

Allt detta kanske låter konstigt för er och ni kanske fortfarande inte förstår vad jag menar. Låt mig försöka göra det lite tydligare. Låt oss anta att du har börjat på denna väg med god tro och en god vilja och du har gjort goda framsteg. Du har vunnit vissa stora insikter. Du har passerat stadiet där ditt motstånd mot att möta dig själv kom till uttryck i form av att hitta ursäkter och rationaliseringar för att inte gå på en sådan väg, trots ditt sökande efter den. Du har således brutit det första motståndet och avsevärt skjutit in muren i bakgrunden och tillåter en viss information att filtrera igenom. Vid denna punkt är du väl införd på denna väg i sig, medan du tidigare bara kämpade för att komma in på den. Men föreställ dig inte att allt motstånd är övervunnet för gott. För så länge muren bevaras är ett motstånd oundvikligt och endast motståndets form och uttryck skiljer sig. Medan du tidigare hade alla möjliga tvivel, betänkligheter, ursäkter och förevändningar vad gäller att påbörja den här vägen, arbetar du nu och gör upptäckter, men fortfarande med vissa reservationer. Och för att rättfärdiga denna reservation, tar du nu de upptäckter som du har gjort hittills och bygger upp dem. Du kan till och med låta dem växa till en oproportionerlig betydelse

för att hindra dig från att tränga in djupare. Samma ord används om och om igen, tills de blir stela och inte längre bär den levande livskraften. Alla sanningar måste göra just det. Om de inte längre gör det, om orden har blivit automatiska, då har tiden kommit för att granska dig själv ur detta perspektiv och finna din mur igen. När du väl är medveten om den, kan du utkämpa en sund strid mot din okunnighet och ditt motstånd.

Bara du själv kan ta reda på när och hur du gömmer dig bakom din mur och vilken sanning du missbrukar. Bara genom att undersöka dina känslor, genom att lyssna på dina känslor, kan du få svaret. Det faktum att du har övervunnit det initiala motståndet och vann din första seger utgör, åtminstone i de flesta fall, en milstolpe som indikerar att du inte kommer att lämna den här vägen igen. Men det betyder inte att andra motstånd inte ligger väntandes, att andra segrar inte behöver vinnas. Även om du kanske aldrig lämnar den här vägen, kan du fastna vid en viss punkt och gå runt i cirklar utan att tränga in djupare. Detta sker när sanningen och sanna resultat används som gömställen.

Det omedvetna motsätter sig notoriskt att ge upp sina förevändningar. Att komma fram i ljuset betraktar det som en allvarlig fara. Det är okunnigt och drar fullständigt felaktiga slutsatser i detta avseende, liksom i många andra avseenden. Det gör därför motstånd mot att låta muren falla sönder och kokar ihop all möjlig list för att förhindra att du arbetar i den riktningen, oavsett hur goda dina intentioner kan vara. Detta bör utgöra en varning för er som visar er var faran kan finnas vid denna tidpunkt, i vilken riktning ni kan leta inom er för att få ytterligare segrar och tränga djupare in i själen. Ni vet nu från vilket håll ni ska närma er jaget för att undvika stagnation. Är detta tydligt, mina vänner?

Tänk noggrant på vad jag har sagt. Jag framhöll en dold fara, en subtil fara. Om du verkligen har en önskan om att muren ska falla sönder, att bli tom och naken i din själ, då kommer du tydligt att känna var och exakt på vilket sätt din egen mur finns. Det är alltid lättare att lägga märke till den hos den andra personen, men man är helt omedveten om den i sig själv. Du kanske gömmer dig bakom en annan sanning, bakom en annan insikt, ändå kanske du också gömmer lika mycket som den andra personen. Ta in er intention i era böner, mina vänner. Be Gud att hjälpa er först att se muren och sedan att ge er modet och ödmjukheten att bryta ner den.

Och nu, innan vi övergår till era frågor, skulle jag vilja berätta att en plan har materialiserats för att en ytterligare mindre grupp ska bildas, liknande den första så kallade inre kretsen. Vi skulle verkligen rekommendera det. I ett sådant gemensamt grupparbete kan ni uppnå mycket. Ni kan hjälpa varandra. Alla ni som arbetar i team med att finna era bilder bör gå in i ett ytterligare grupparbete där ni kan diskutera era problem, svårigheter och framgångar. Det kommer samtidigt att hjälpa många att skapa ett band. Vi uppmuntrar och vi välsignar detta förehavande.

Och nu, mina kära vänner, jag är redo för era frågor.

FRÅGA: Används strömmar, så som du använder uttrycket psykologiskt, av det omedvetna eller medvetna sinnet som ett instrument? Är det omedvetna eller medvetna sinnet med andra ord ett instrument eller är de förbundna eller identiska?

SVAR: Vi kan inte säga att det är på något av de sätten. En ström är i själva verket ett resultat av dina känslor, dina tankar, emotioner, inställningar. Den utgör den totala summan av dina medvetna och omedvetna tendenser och egenskaper. Det är den som styr dig och leder in ditt liv och det som händer i vissa kanaler.

Låt oss ta egenviljans ström. Den finns där. Du använder den, om det är medvetet eller omedvetet gör inte någon skillnad. När egenviljan används, alstras en ström och strömmen har en verkan. Egenviljans ström är inte egenviljan själv. Den är egenviljan som är verksam. Egenviljan skulle kunna vara vilande, den skulle kunna vara oanvänd. Då skulle strömmen vara svag eller så dold i dess verkningar att personligheten aldrig skulle veta vad som orsakar verkningarna. Men om den används, även i det omedvetna, även om den inte manifesteras som sådan, även om den manifesteras på ett mycket indirekt och dolt sätt, ger strömmen upphov till dess manifestation. Föreställ er den som något som liknar elektricitet. Vissa betingelser är nödvändiga för att alstra en elektrisk ström. Det är precis samma sak. Den elektriska strömmen är ett resultat av betingelserna som kan frambringa den. Är det tydligt?

FRÅGA: Men det medvetna eller omedvetna sinnet skulle då vara ett instrument eller lagerhus?

SVAR: Alltså, ett lagerhus är inte samma sak som ett instrument. Det är sinnet som ger upphov till den, det omedvetna eller det medvetna sinnet. Man kan säga att det är personligheten, som består av det medvetna och det omedvetna sinnet, som frambringar den. Sinnet är därför inte instrumentet. Ett instrument är något passivt. Men sinnet producerar aktivt strömmar.

FRÅGA: Var upphör ett "måste" och var tar en plikt vid? Hur skiljer man mellan dessa två?

SVAR: Detta "måste" eller tvång är alltid något som följer på osannfärdiga, blandade och förvirrade motiv. En plikt är något helt frivilligt. Om du fullgör en plikt utan tvång, gör du det för att *du* bestämde dig för det. Det kanske kan vara något som livet tycks påtvinga dig. Men när du väl inser att du inte kan leva helt och hållet som du skulle välja, att livet för med sig situationer och belägenheter som man måste acceptera, oavsett om man gillar dem eller inte, är den sunda inställningen att säga ja till livet som det är. Då accepterar du frivilligt en plikt. Om du inte

accepterar den känslomässigt och utför plikten för att du inte har något annat val, handlar du under tvång, mot din vilja och det blir då ett ”måste”. Jag har exempelvis lärt er att livets ofullkomligheter behöver accepteras i denna anda. Det innefattar även saker som blir er plikt. Den som ständigt gör uppror mot dessa ofullkomliga förhållanden, även om upproret kan vara helt omedvetet, handlar mot sin vilja, som ett barn som tvingas att lyda. Den mogna inställningen är den fria inställningen. Denna verkliga slags frihet innebär inte att man alltid kan göra precis det man önskar, utan att man accepterar det nödvändiga med en villig anda, med ett inre ”ja”. Gränsen ligger med andra ord i den mycket fina skillnaden mellan att säga ja till en pålagd eller oundviklig plikt eller att kämpa emot den och tvingas acceptera den mot sin vilja. Skillnaden ligger i din inställning.

FRÅGA: Vad är sambandet och skillnaden mellan en persons aura och hans nuvarande sfär – eller själsbilden?

SVAR: Dessa är helt olika saker. Det ena har ingenting med det andra att göra. Sfären är uppbyggd av personens gärningar, tankar, inställningar och känslor. Den förändras inte snabbt, eftersom en förändring i personligheten inte kan äga rum snabbt. Sfären är därför mer statisk och bevaras tills personligheten förändras. Den utgör produkten av ens liv och kommer därefter att bli individens andliga hem.

Auran är personlighetens utstrålning och har ingenting direkt att göra med det man bygger upp. Kanske kan vi bäst förklara det på det här sättet: Sfären är resultatet av din aktivitet. Aktiviteten kan också vara en omedveten sådan. Den utgör din själs aktivitet. Auran är produkten av ditt passiva tillstånd. Den är produkten av det inom dig som är varandets tillstånd. Den är vad du är, inte vad du gör. Det är det bästa sättet som jag kan förklara det på. Jag har inga andra ord. Och vad gäller deras manifestation så är skillnaden påtaglig. En klärvoajant kan se en persons aura, den som utstrålar från de subtila kropparna och tränger igenom den fysiska kroppen. Den återspeglar, i omväxlande färger, olika sinnesstämningar, kroppsliga och själsliga sjukdomar, den grundläggande karaktärstyp du är. Den andliga sfären som du bygger med din aktivitet kan ses av mycket få klärvoajanta, såvida de inte får en sådan syn med vår hjälp för ett specifikt syfte. Den är något som inte varje människa bär på. Jag kan inte uttrycka det på något annat sätt. Jag vet att det är svårt att förstå, men ni får göra det bästa av mina ord.

FRÅGA: I samband med ditt föredrag om auktoriteter, skulle du kunna ge några ytterligare råd till en person som upptäcker att han omedvetet är en lagupprätthållare vad gäller en viss form av auktoritet, men medvetet är han en bestämd lagbrytare i den grad att han känner en stark förbittring, motvilja och intolerans mot just denna auktoritet?

SVAR: Jag ska gärna svara på den frågan. När insikten väl är vunnen om att man omedvetet är en lagupprätthållare, samtidigt som man medvetet gör uppror, särskilt mot en viss form av auktoritet, är grunden lagd för en förändring. Utan den insikten kan ingenting förändras. Nästa steg är vad jag säger om och om igen: Observera dina reaktioner i ditt dagliga liv ur den här synvinkeln: ”Vad känner jag? Hur skulle jag vilja vara? Varför reagerar jag på det här sättet? Vad ligger bakom den här reaktionen? Vilka är känslorna som driver mig till att reagera så här i ett fall som detta och på exakt motsatt sätt i ett annat fall? Varför är jag ibland en lagupprätthållare och ibland en lagbrytare?”

När du till slut lyckas svara på dessa frågor genom att lära dig att göra dina känslor medvetna och tydliga, kommer du att förstå djupare lager av ditt väsen som ansvarar för de reaktioner som du nyligen upptäckt. Men de utgör ännu inte de slutgiltiga svaren. De leder bara till dem.

Gör kontinuerliga och objektiva observationer av dina dagliga reaktioner. Upptäck din inställning till dem och lär dig från dem att hitta vad som ligger bakom dem. Detta i sig är redan ett medel som botar i stor utsträckning. Genom att göra allt detta utan brådska, utan anspänning, utan med stadig uthållighet, kommer du dessutom att se alla felaktiga slutsatser som är knutna till sådana inställningar. Det viktiga är då att tänka igenom dessa slutsatser för att se varför och hur de är felaktiga och vad den riktiga slutsatsen skulle vara. Odlä processen där du ifrågasätter och observerar hur känslorna – som arbetar långsammare än hjärnans mekanism – fortfarande följer sina gamla mönster. Då börjar dessa känslor gradvis att förändras, i början nästan omärkligt. Detta är det enda sättet, mina vänner.

I samband med detta skulle jag vilja nämna något som jag nyligen har sagt i en privat session, då jag anser det vara viktigt för er alla.

Auktoritet är inte bara det som känslomässigt representerar fienden, de begränsande makterna som förbjuder dig att göra det du önskar. Auktoritet kan också för dig personligen representeras av just de personer du älskar mest, för att du är beroende av dem. De flesta av er går igenom detta i barndomen. Efter barndomen kan den här situationen upprepa sig för den vuxna i en något annorlunda version.

Du älskar dina föräldrar och samtidigt utgör de din auktoritet. Konflikten uppstod för att du älskade dem. Ni kanske undrar hur man löser problemet, som är att man inte kan undgå att känna sig beroende av den man älskar och därför blir personen en auktoritet. Svaret på den frågan är: Undersök din kärlek och finn den rätta medelvägen. Den ena ytterligheten består i oförmågan att ge upp sig själv och därmed oförmågan att älska överhuvudtaget, och även en alltför stark rädsla och egenvilja som förhindrar dig att släppa taget om dig själv. Den andra ytterligheten består i ett

överdrivet beroende som uppstår ur tendensen att släppa för mycket i fel riktning. Där det finns en sådan brist på balans, finns det andra osunda och skadliga strömmar, och balansen måste upprättas genom att du blir medveten om problemet och tittar på det rättfram tills du känner igen vardera av dessa två felaktiga ytterligheter. Den vanligaste tendensen är att inte ge upp sig själv alls. Titta på det om och om igen. Bara bekräfta det och be om vägledning och insikt. Dina känslor kommer då gradvis att finna den rätta medelvägen.

En person vars älskade blir en auktoritet på grund av ett överdrivet beroende, kommer att lära sig att även om man faktiskt ger upp sig själv helt och hållet i en sund och sann kärlek, bevarar man jaget på ett nytt sätt som inte vidmakthåller personligheten i ett ofritt och beroende tillstånd. Du måste få tillbaka dig själv förnyad och friare än någonsin genom att helt släppa taget om dig själv. Rädslan för att ge upp sig själv är en mycket vanlig brist, det är en vanlig sjukdomsorsak. Men det finns också fall där den motsatta ytterligheten förekommer. Motsatserna är samtidigt nu mer lika och närmare varandra än vad ni kanske tror. Det sanna uppgivandet kommer att välja det rätta sättet och de rätta omständigheterna där inget missbruk någonsin är möjligt, där den andras mognad möter ens egen mognad. Den omogna personen väljer blint det objekt som kan dra fördel av att man ger upp sig själv. Och rädslan för detta skapar ytterligheten där jaget förvägras att ge upp sig självt överhuvudtaget. Mognad är att medvetet förstå, vilket i sin tur höjer de intuitiva förmågorna som kommer att göra rätt val där ingen tar någon otillbörlig fördel.

FRÅGA: Hur dömer andevärlden en person som söker sanningen och ändå flyr från sig själv och väljer den lätta utvägen?

SVAR: Det beror helt och hållet på utvecklingen hos personen i fråga. Samma förväntas inte av alla. Det finns människor som bara försöker leva rätt och inte begå brott, som lever ett vanligt, anständigt liv. För dem är detta det mesta som kan förväntas. Det kräver all deras möda att göra just detta. Det är allt de förmår i den här inkarnationen. En sådan person finner mer uppfyllelse än den som bara går halvhjärtat på den här vägen och slutar halvvägs. Den senare behöver inte göra sitt bästa.

Ni människor är alltid benägna att döma alla lika. Vi kan inte göra det på grund av att var och ens andliga ålder skiljer sig åt. Var och en har nått ett utvecklingsstadium som skiljer sig åt i olika avseenden vad gäller hans eller hennes personlighet. Det finns olika grundläggande faktorer att beakta. Egenskaperna, styrkorna och uppgifterna skiljer sig åt, i enlighet med tidigare inkarnationer. Om till exempel någon som är förmögen att utforska och möta jaget ger upp på grund av lathet, högmod eller som av någon anledning följer minsta motståndets väg, måste resultatet kännas av individen.

Vi i andevärlden dömer inte på ett moraliserande sätt; vi straffar inte. Allt detta är felaktigt. Det finns ingenting sådant. Du straffar dig själv. Om du går emot din egen plan, om du inte gör det som du har företagit dig att göra när du kom in i detta liv, drar du omständigheter till dig som till slut tränger in dig i ett hörn, och detta är för ditt eget bästa. Detta kan observeras hos vissa personer. Livet tränger in dem i ett hörn, inte för att Gud straffar dem, utan för att de har satt vissa former i rörelse som går emot deras livsplan. När livsplanen överträds, börjar livsplanen själv arbeta för att uppnå fullbordan. Om personlighetens val går emot den, måste livsplanen fungera annorlunda än om personen hade följt den. Men resultatet måste alltid vara detsamma.

Upplevelserna och tidsaspekten kommer helt visst att skilja sig åt. Men slutresultatet måste vara detsamma, för livsplanen arbetar för att upprätta balans och harmoni. Ju mer blint personligheten arbetar emot balansen och harmonin, desto mer disharmonisk måste processen för att upprätta balans och harmoni vara, men detta måste i slutändan komma. Sådan är naturens läkande kraft. Samma läkande kraft är verksam i elementen, i kroppen såväl som i själen. Närhelst något försöker få de universella krafterna ur balans, går naturens läkande krafter in för att återställa balansen. Men denna balansering i sig kan ofta se ut som en omvälvning. I själen, när man går emot sin plan, sker precis samma slags utbrott som i ett åskväder eller en jordbävning. Men i slutändan återställs balansen. För ingenting annat kan få dig att se och ompröva riktningen som du har tagit utom de synbarliga omvälvningarna som du själv har skapat, som utgör naturens medicin.

Man kan under lång tid lura sig själv att tro att alla missöden i ens liv beror på orättvisor, ondska och andra människors brister. Men det finns en gräns för hur länge man kan fortsätta att tro på det. Till slut måste situationen uppstå när du trängs in i ett hörn av dina egna misstag, när du konfronteras med det obestridliga faktum att du själv har producerat eländet och detta kommer att väcka dig och få dig att ändra din kurs. Det är på det här sättet som vi ser det. Vi känner till denna välvilliga läkande lag eftersom den helt enkelt existerar i universum. Och när vi ser en människa, vet vi omedelbart genom formerna i själen, genom de inre avbilderna, om han eller hon går helt enligt själens plan eller delvis avviker något, men inte tillräckligt för att förlora kursen, eller går bort helt från sin egen väg och därigenom frambringar och långsamt bygger upp de betingelser som till slut ser ut som en tragedi, men som inte är något annat än naturens läkande krafter skapelse.

Mina käraste vänner, jag har tillåtelse att ta med välsignelser till er alla och era nära och kära, såväl här på jorden som i andevärlden: välsignelser som läker, välsignelser fyllda med kärlek, styrka och mod. Fortsätt denna väg, mina kära vänner. Och de av er som ännu inte har funnit vägen, be Gud att visa dig hans vilja och hans sanning som är den enda sanningen. Öppna dig för att vara mottaglig för denna sanning enbart. Gå i frid, mina käraste vänner, ta emot vår kärlek som

omsluter var och en av er. Och om ni sträcker ut era inre känselspröt, kommer ni alla att veta att ni inte är ensamma. Var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-04-21